

[Statsministeren]

Men jeg må samtidig understrege, at hvis vi i større omfang gik den vej og iværksatte job, som ikke kan afvikles igen, skabte vi bare problemer på lidt længere sigt. Hvis vi forsøgte at afskaffe arbejdsløsheden ved at udvide den offentlige sektor, ville vi sætte overskuddet på betalingsbalancen over styr, og samtidig ville vi på længere sigt skabe store statsfinansielle vanskeligheder. Når vi derimod satser på at formindske ledigheden ved at fremme væksten i den private sektor, vil det i sig selv bidrage til at fjerne underskuddet på statsfinanserne. Dagpengeudgifterne falder, og skatteindtægterne stiger – og det har vi brug for – men den virkning fik vi jo ikke, hvis vi nedbragte arbejdsløsheden ved at ansætte flere i den offentlige sektor. For det første ville det ikke være finansielt neutralt, og selv om det var tilfældet, ville forøgelsen af beskæftigelsen ikke bidrage til at formindske underskuddet på statsfinanserne. Og hvis vi skal fjerne det underskud – og det skal vi jo – ville der kun være to muligheder: massive besparelser på andre områder eller en forøgelse af skattetrykket, og det er ikke tiltrækkende perspektiver. Derfor må vi slå fast i dag, at den stramme offentlige udgiftspolitik skal fastholdes. Det udgiftspolitiske mål tal på 245 mia. kr. ligger fast, og udgiftskrævende initiativer skal kompenseres krone for krone.

Den første forudsætning for, at vi kan få den nødvendige vækst i den private sektor, er, at vi fortsat forbedrer konkurrenceevnen over for udlandet. Vi har kunnet glæde os over, at der i de seneste år har været vist en meget betydelig og betydningsfuld tilbageholdenhed i lønudviklingen, og det er mit indtryk, at der er en stærk forståelse hos arbejdsmarkedets parter for, at den tendens skal fortsætte. Det glæder jeg mig over, for det har jo haft en klart positiv virkning. Det er da rigtigt, at der siden 1986 er sket en nedgang i beskæftigelsen trods den udviste løntilbageholdenhed, men jeg synes, det er væsentligt at bemærke, at mens industriens produktion fra 1986 til 1990 kun er steget med ca. 2 pct., er industrieksporten i samme periode mængdemæssigt steget med hele 24 pct. Det betyder jo, at i disse år er skabt ca. 60.000 nye arbejdspladser i eksportindustrierne, og at den samlede tilbagegang i beskæftigelsen skyldes den afmatning på hjemmemarkedet, som var nødvendig efter forbrugseksplosionen i 1985-86.

Men det er ikke tilstrækkeligt til at sikre en rolig og behersket omkostningsudvikling, at der er denne forståelse hos arbejdsmarkedets parter. Vi må lære af erfaringerne, også de dårlige erfaringer. I 1986 var der ca. 220.000 arbejdsløse, og vi måtte konstatere, at selv ved denne relativt høje generelle ledighed begyndte vi at støde på flaskehalsproblemer, som var produktionshæmmende og skabte lønglidning. Det fortæller os, at der er noget galt med strukturerne på vort arbejdsmarked, når vi allerede ved så høj en ledighed kunne løbe ind i den slags problemer, og det kan naturligvis gentage sig, og det må vi hindre. Det er til dels et uddannelsesproblem – det har vi taget fat på, og vi skal givet fortsætte ad den vej – men det er ikke mindst et spørgsmål om at gøre vort arbejdsmarked mere smidigt, f.eks. ændre nogle strukturer, der virker som en bremse på bevægeligheden mellem forskellige fagområder, og disse problemer skal regeringen og arbejdsmarkedets parter finde en løsning på.

Samtidig er det nødvendigt, at vi beskæftiger os alvorligt med strukturen i vort dagpengesystem og til en vis grad også lønstrukturerne. Regeringen peger på en række initiativer, som vi gerne vil forhandle med både Folketingets partier og arbejdsmarkedets parter. Vi mener, at arbejdsmarkedet i langt højere grad end nu må bidrage til finansieringen af dagpengeudgifterne, og at statens andel af finansieringen bør falde tilsvarende. På den måde sikres det, at parterne får et større direkte ansvar for at sikre beskæftigelsen, og der vil komme flere i arbejde. Men de penge, det offentlige sparer ved dagpengeomlægningen, skal ikke benyttes til at øge andre offentlige udgifter, de skal komme borgerne og virksomhederne til gode. Derfor skal besparelsen reserveres til lettelse af skatter og afgifter, så vi undgår en forringelse af konkurrenceevnen ved omlægningen. Vi er helt på det rene med, at det drejer sig om særdeles følsomme emner, men under beskæftigelseskonferencen kunne vi spore en erkendelse hos parterne af, at vi bør søge at finde en løsning på problemerne i fællesskab.

Samtidig er der behov for en række initiativer, som kan fremme vor erhvervsudvikling. Vi skal først og fremmest skabe de bedst mulige rammer for erhvervslivet, både med hensyn til uddannelse, forskning og den infrastruktur, som erhvervene har brug for. Vi er også parat